

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

ความเป็นเลิศทางวิชาการเป็นเป้าหมายและนโยบายที่สำคัญ เพราะความเป็นเลิศหรือความมีคุณภาพของอุดมศึกษาจะทำให้อุดมศึกษาเป็นกลไกกระตุ้นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเพื่อหลีกเลี่ยงภัยคุกคามและเพื่อจลนวิโยคจากสภาพแนวโน้มต่าง ๆ ตลอดจนกระตุ้นให้เกิดความตระหนักและพัฒนาภูมิปัญญาไทยให้ทันและให้นำการแข่งขันทางเศรษฐกิจในประชาคมนานาชาติ (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2544) ซึ่งในส่วนของวิธีดำเนินการนั้นทุกสถาบันจะต้องมุ่งหาแนวทางในการพัฒนาเพื่อความเป็นเลิศในทุก ๆ ภารกิจของสถาบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการสอน การผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคมและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพื่อช่วยพัฒนาความเป็นเลิศทางวิชาการให้กับนักศึกษา คณาจารย์และสถาบัน (Astin, 1991 อ้างถึงใน อาทิตยา ดวงมณี, 2540 : 1) ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีการพัฒนางานวิชาการให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของภาวะเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่องอยู่เสมอเพื่อก้าวทันโลกและมุ่งสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ

สถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ภาคใต้ ประกอบด้วยสถาบันราชภัฏ 5 สถาบัน ได้แก่ สถาบันราชภัฏสุราษฎร์ธานี, สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช, สถาบันราชภัฏภูเก็ต, สถาบันราชภัฏสงขลาและสถาบันราชภัฏยะลา สถาบันราชภัฏเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนาม “สถาบันราชภัฏ” แทนวิทยาลัยครู เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 และออกพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พุทธศักราช 2538 สามารถเปิดสอนสาขาวิชาการหลากหลายตามความต้องการของชุมชนในท้องถิ่น (กลุ่มสถาบันราชภัฏเขตภูมิศาสตร์ภาคใต้, 2544 : 1) ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการพัฒนาสถาบันและพัฒนางานวิชาการเพื่อก้าวสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการหรือสถาบันที่มีคุณภาพเช่นเดียวกัน เพื่อให้เป็นที่ยอมรับและสร้างศรัทธาของท้องถิ่น เป็นชุมชนแห่งสะสมความรู้ เสริมสร้างและเอื้อประโยชน์ต่อการรักษาไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นภาคใต้

คณะครุศาสตร์เป็นคณะหนึ่งที่เปิดสอนในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ เป็นคณะที่มีบทบาทหน้าที่ในการผลิตบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษา วิชา บริหารวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอด พัฒนาเทคโนโลยีและส่งเสริมวิทยฐานะครู ซึ่งผลผลิตจากคณะครุศาสตร์ ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ จะต้องเป็นบุคคลที่มีคุณภาพ เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ อีกทั้งเป็นผู้ที่มีคุณธรรมและจรรยาบรรณเหมาะสมกับ วิชาชีพของตน เพื่อสนองพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 มาตรา 7 ที่ว่า ให้สถาบันราชภัฏเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักศึกษา วิชาการและวิชาชีพชั้นสูงทำการวิจัย ให้บริการวิชาการแก่สังคม ปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนา เทคโนโลยี ทำนุบำรุงศิลป - วัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู (เรื่องชัย ทรัพย์นรินทร์, 2544 : 11) ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 52 ว่า ให้มีระบบกระบวนการผลิต การพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและ มาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยการกำกับและประสานให้สถาบันที่ทำหน้าที่ ผลิตและพัฒนาครู คณาจารย์ รวมทั้งบุคลากรทางการศึกษาให้มีความพร้อมและมีความเข้มแข็ง ในการเตรียมบุคลากรใหม่และการพัฒนาบุคลากรประจำการอย่างต่อเนื่อง (คณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ, 2542)

ด้วยความสำคัญดังกล่าว คณะครุศาสตร์จะต้องปรับปรุงและพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง เพื่อให้เกิดความเป็นเลิศทางวิชาการในอันที่จะผลิตบัณฑิตทางการศึกษาที่มีความเป็นเลิศ พัฒนาศาสตร์ทางการศึกษาให้ก้าวทันโลกอยู่เสมอและบริการวิชาการแก่ชุมชนได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับของท้องถิ่นและสังคม

สำหรับความหมายของความเป็นเลิศหรือคุณภาพนั้นถึงแม้ว่าจะยากในการให้ ความหมายและยากที่จะอธิบาย อีกทั้งยังมีมุมมองเกี่ยวกับความหมายได้หลายมิติ แต่ก็สามารถ ที่จะทำให้บรรลุผลความสำเร็จได้ด้วยเกณฑ์บ่งชี้คุณลักษณะและระดับความเป็นเลิศที่เป็น มาตรฐานและเชื่อถือได้ โดยความเห็นชอบและเป็นที่ยอมรับของนักวิชาการ (Astin, 1982 : 10-15) อีกทั้งการสร้างตัวบ่งชี้ (Indicators) เพื่อที่จะช่วยเป็นตัวแทนในการบ่งบอกสภาพทางการศึกษาที่ นักวางแผนนโยบายต้องติดตามเพราะมีความสำคัญในอันที่จะก่อให้เกิดการตัดสินใจเกี่ยวกับการ กำหนดทรัพยากร, การรับนักศึกษาเข้าเรียน, บุคลากรและหลักสูตร เป็นต้น (Schmitz, 1993 : 503-519) และยังถือได้ว่าตัวบ่งชี้เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาหรือช่วยเตือนเมื่อผลที่เกิดขึ้น ผิดเพี้ยนไปจากสภาพการณ์ที่พึงประสงค์เพราะตัวบ่งชี้จะเป็นตัวช่วยลดปริมาณข้อมูลดิบให้น้อยลง และอยู่ในสัดส่วนที่เราจะวินิจฉัยปัญหาได้

ตัวบ่งชี้ที่เห็นได้ชัดมีอยู่ 3 ประเภท ประเภทแรก คือ ตัวบ่งชี้ที่เป็นตัวแทน (Representative Indicators) ซึ่งใช้มากในงานวิจัย งานบริหารและวางแผน จะช่วยชี้หรือสะท้อนให้เห็นมุมมองของระบบการศึกษา อาทิเช่น อัตราส่วนนักเรียนต่อประชากร อัตราการเรียนต่อของนักเรียนในระดับต่าง ๆ เป็นต้น ประเภทที่สอง คือตัวบ่งชี้เดี่ยว (Disagregative Indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่ถูกจำแนกออกมาเดี่ยว ๆ ใช้แทนตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งเพื่ออธิบายเรื่อง ๆ หนึ่ง ตัวบ่งชี้ที่ต้องอาศัยความหมายของตัวแปรเพื่ออธิบายแต่ละส่วนหรือแต่ละองค์ประกอบของระบบการศึกษา ซึ่งถ้าจะนำไปอธิบายเพียงบางส่วนก็เกิดปัญหาในความไม่ถูกต้องตัวบ่งชี้จึงไม่ให้การอธิบายลักษณะของระบบการศึกษาได้ดีเท่าที่ควร และประเภทที่สาม คือ ตัวบ่งชี้รวมหรือดัชนีรวม (Composite Indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่เกิดจากการรวมตัวแปรทางการศึกษาจำนวนหนึ่งเข้าด้วยกัน มีการถ่วงน้ำหนักของตัวแปรแต่ละตัวแล้วคำนวณด้วยวิธีการทางสถิติหาค่าตัวบ่งชี้รวมเพื่อมาใช้เป็นตัวแทนตัวแปรอิสระหลาย ๆ ตัวทำให้เห็นภาพกว้างขึ้นและลดความซ้ำซ้อนของข้อมูลให้น้อยลง อีกทั้งช่วยบ่งชี้องค์ประกอบหรือระบบการศึกษาได้ดีที่สุดในประเภทที่กล่าวมา (ชินภัทร ภูมิรัตน, 2538 อ้างถึงใน อาทิตยา ดวงมณี, 2540 : 3)

การพัฒนาตัวบ่งชี้รวมให้ได้ผลดีในการนำไปใช้ในการประเมินได้ตรงสภาพการณ์ที่เป็นจริงนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาที่เน้นข้อมูลเชิงประจักษ์ ควรต้องพิจารณาตัวแปรหรือตัวบ่งชี้ให้ครบทุกองค์ประกอบ (มิติ) ของความเป็นเลิศทางวิชาการซึ่งค่อนข้างที่เป็นเรื่องเฉพาะขึ้นอยู่กับบริบทของแต่ละสังคม การกำหนดเกณฑ์จึงจำเป็นต้องอาศัยผลการวิจัยเข้ามาช่วย เนื่องจากความเป็นเลิศนั้นจะต้องประกอบด้วยมาตรฐานสากลและมาตรฐานของแต่ละสาขาวิชาหรือสถาบันเพราะอุดมศึกษามีความหลากหลาย มาตรฐานความเป็นเลิศจึงต้องแตกต่างกันไปตามเป้าหมายหรือบริบทของแต่ละสถาบันนั้น ๆ (อาทิตยา ดวงมณี, 2540 : 3)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวบ่งชี้คุณภาพและเป็นเลิศทางวิชาการของสถาบันทั้งในระดับมหาวิทยาลัย ระดับคณะ ระดับภาค/วิชา ตามองค์ประกอบของความเป็นเลิศทางวิชาการ แต่การให้ได้มาซึ่งตัวบ่งชี้รวมสำหรับความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ ไม่อาจกระทำและรวบรวมได้เพียงแต่การศึกษาจากเอกสารหรืองานวิจัยใด ๆ เท่านั้น เพราะยังไม่มีเอกสารและงานวิจัยใดระบุไว้ชัดเจนเกี่ยวกับตัวบ่งชี้ในระดับดังกล่าว ดังนั้นการวิจัยในเรื่องการพัฒนาตัวบ่งชี้รวมที่มีระดับเฉพาะเจาะจงในครั้งนี้ จึงได้นำรูปแบบการประเมินระบบผู้เชี่ยวชาญหรือระบบผู้ทรงคุณวุฒิ (Connoisseurship Model) ตามแนวคิดของ อีสเนอร์ (Eisner, 1976 : 135-150) มาใช้ ซึ่งเป็นการวิจัยที่ใช้คุณพินิจของผู้เชี่ยวชาญ ในการประเมินความถูกต้องของสิ่งที่นำเสนอมีความเชื่อว่า มาตรฐานและเกณฑ์พิจารณาต่าง ๆ นั้นจะเกิดจากความรู้อ

ประสบการณ์ และความชำนาญของผู้เชี่ยวชาญเอง อันจะนำไปสู่การปรับปรุงตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้น ให้มีความรู้สมบูรณ์ถูกต้องต่อไป

เทคนิควิธีที่สนับสนุนรูปแบบการประเมินระบบผู้เชี่ยวชาญให้มีความชัดเจนสมบูรณ์ ในที่นี้ ได้แก่ เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) เนื่องจากการรวบรวมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญโดยการใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีดำเนินงานที่สะดวก ผู้เชี่ยวชาญจะมีอิสระในการตอบได้เต็มที่ตามจุดมุ่งหมายของคำถามที่ผู้วิจัยถาม อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญได้เรียบเรียงความคิดและสื่อสารออกเป็นภาษาเขียนที่สื่อความเกี่ยวกับตัวบ่งชี้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น พร้อมทั้งยังสามารถรับข้อมูลย้อนกลับของตนเองและผู้เชี่ยวชาญคนอื่นได้อีกด้วย แต่สำหรับวิธีอื่น ๆ เช่น การใช้กระบวนการกลุ่ม (Group Process) ไม่ว่าจะเป็นเทคนิคกลุ่มใหญ่ เทคนิคกลุ่มย่อยหรือเทคนิคการจัดกลุ่มสนทนา ฯลฯ ล้วนแต่เป็นเทคนิคที่เน้นการแสดงออกเพื่อให้ได้แนวคิดที่หลากหลาย จำเป็นที่จะต้องมีการจัดประชุมกลุ่มหรือเผชิญหน้ากันระหว่างสมาชิก จึงอาจมีปัญหาเรื่องการผูกขาดหรือครอบงำความคิดจากผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าหรือผู้ที่พูดแสดงความคิดเห็นมากกว่า นอกจากนี้สมาชิกในกลุ่มอาจพูดนอกประเด็นไม่ตรงกับจุดมุ่งหมายของผู้วิจัย (Witkin and Alschuld, 1995 อ้างถึงใน อาทิตยา ดวงมณี, 2540 : 5) ซึ่งถ้าใช้เทคนิคเดลฟายแล้วจะสามารถแก้ปัญหาในเรื่องของการจัดประชุมกลุ่มระหว่างผู้เชี่ยวชาญได้ ทั้งนี้เพราะเป็นการยากที่จะนัดหมายและเชิญผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวที่มีภารกิจประจำในสถาบันและภารกิจของการบริการสังคมมาพบปะพูดคุยกัน อีกทั้งเป็นการประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการนัดหมาย จัดเตรียมการประชุมด้วย (สุวรรณา เชื้อรัตนพงศ์, 2528 : 77)

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้ใช้เทคนิคเดลฟายในการพัฒนาตัวบ่งชี้ร่วมสำหรับความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ เพื่อให้ได้มาซึ่งสารสนเทศที่บ่งบอกคุณลักษณะ สภาพหรือสภาวะการณ์ของความเป็นเลิศทางวิชาการ ในคณะดังกล่าวได้อย่างชัดเจนและเฉพาะเจาะจง เป็นประโยชน์ในการมองการดำเนินการกิจของคณะได้เด่นชัดขึ้น อีกทั้งยังเป็นสร้างกลไกควบคุมคุณภาพภายในองค์กรและยกระดับความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ ให้สอดคล้องตามแผนพัฒนาระดับอุดมศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้รวมสำหรับความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์
ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้

ความสำคัญและประโยชน์

1. ได้ตัวบ่งชี้รวมที่เหมาะสมในการใช้ประเมินความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้
2. เป็นแนวทางในการนำเสนอสารสนเทศที่ได้จากตัวบ่งชี้ไปใช้ในการตัดสินใจ วางแผนปรับปรุงนโยบายของการดำเนินงานภารกิจของคณะครุศาสตร์ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของความเป็นเลิศทางวิชาการ
3. เป็นความรู้พื้นฐานสำหรับนำไปพัฒนาตัวบ่งชี้ผู้ความเป็นเลิศทางวิชาการของสถาบันอุดมศึกษาในสาขาวิชาอื่น ๆ ทั้งของรัฐและเอกชนได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาตัวบ่งชี้รวมสำหรับความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏเขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ ในระดับปริญญาตรี ซึ่งประกอบด้วยสถาบันราชภัฏ 5 สถาบัน ได้แก่ สถาบันราชภัฏสุราษฎร์ธานี, สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช, สถาบันราชภัฏภูเก็ต, สถาบันราชภัฏสงขลาและสถาบันราชภัฏยะลา
2. ตัวแปรที่มุ่งศึกษา คือ ตัวบ่งชี้รวมสำหรับความเป็นเลิศทางวิชาการตามองค์ประกอบความเป็นเลิศทางวิชาการในด้านคุณภาพอาจารย์ ด้านคุณภาพนักศึกษา ด้านกิจการนักศึกษา ด้านหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ด้านการวิจัยและงานสร้างสรรค์ ด้านทรัพยากรสนับสนุนทางวิชาการ ด้านการบริการวิชาการสู่สังคม
3. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้เทคนิคเดลฟายในการคัดเลือกตัวบ่งชี้ความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ โดยประชากรจะเป็นผู้บริหารหรืออาจารย์จากคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ โดยพิจารณาจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีประสบการณ์ด้านการประกันคุณภาพ การวางแผน จัดทำนโยบาย

โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวบ่งชี้ทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือการประเมินผล การดำเนินงานของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความเป็นเลิศทางวิชาการ หมายถึง ระดับคุณภาพสูงสุดหรือคุณลักษณะที่มี มาตรฐานสูงทางด้านวิชาการ ซึ่งประกอบไปด้วย ความสามารถในการดำเนินงานตามภาระ รับผิดชอบด้านการบริหารการพัฒนาบุคลากร อันได้แก่ อาจารย์ นักศึกษา ในการถ่ายทอดความรู้ ตามหลักสูตร การวัดและประเมินผล ตลอดจนการผลิตผลงานทางวิชาการ และความสามารถ ในการดำเนินงานด้านกระบวนการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล พร้อมทั้งคำนึงถึงปัจจัย ด้านทรัพยากร คุณลักษณะและองค์ประกอบของสภาพแวดล้อมในอันที่จะมีส่วนส่งเสริมให้เกิด การดำเนินงานทางด้านวิชาการให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างสมบูรณ์

2. ตัวบ่งชี้ความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ หมายถึง คุณลักษณะที่สามารถอธิบาย บ่งบอกสถานภาพ หรือสะท้อนถึง ความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ ที่ผ่าน การคัดเลือกตามฉันทมติ (Consensus) ของผู้เชี่ยวชาญโดยใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique)

3. ตัวบ่งชี้รวมสำหรับความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ หมายถึง กลุ่มของตัวบ่งชี้หรือตัวแปรความเป็นเลิศทางวิชาการของ คณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ ที่พัฒนาขึ้นมาจากการรวมตัวบ่งชี้ โดยใช้เทคนิคเดลฟาย

4. องค์ประกอบของความเป็นเลิศทางวิชาการ หมายถึง ด้านต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วย ตัวบ่งชี้ที่สามารถบ่งบอกและอธิบายสถานภาพ หรือสะท้อนถึงความเป็นเลิศทางวิชาการของ คณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้

5. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้บริหารหรืออาจารย์จากคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ ที่มีความรู้ความสามารถ มีประสบการณ์ด้านการประกันคุณภาพ การวางแผน จัดทำนโยบายโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวบ่งชี้ทางการศึกษา ในระดับ อุดมศึกษาหรือการประเมินผล การดำเนินงานของคณะครุศาสตร์ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้

6. ตัวบ่งชี้ด้านปัจจัยนำเข้า (Input Indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ต่าง ๆ ที่เป็นตัวป้อนหรือถูกนำมาใช้ในระบบขององค์กรประกอบสำหรับความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์ ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือได้ผลผลิตตามต้องการ ได้แก่ ตัวบ่งชี้เกี่ยวกับ คุณวุฒิ คุณลักษณะ ประสบการณ์ อัตราส่วนหรือจำนวนของทรัพยากรที่มีอยู่ในระบบ เป็นต้น

7. ตัวบ่งชี้ด้านกระบวนการ (Process Indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ต่าง ๆ ที่แสดงถึงการปฏิบัติหรือวิธีการดำเนินงานเพื่อนำไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการของคณะครุศาสตร์ ในสถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ ได้แก่ ตัวบ่งชี้เกี่ยวกับ การสอน การวิจัย การเป็นที่ปรึกษา การบริการ/จัดระบบ เป็นต้น

8. ตัวบ่งชี้ด้านผลผลิต (Output Indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ต่าง ๆ ที่เป็นผลมาจากการใช้ตัวบ่งชี้ด้านปัจจัยนำเข้าผ่านการปฏิบัติหรือ ตัวบ่งชี้ด้านกระบวนการ ได้แก่ ตัวบ่งชี้เกี่ยวกับ ผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย เป็นต้น

9. คณะครุศาสตร์ หมายถึง คณะที่เปิดสอนและผลิตบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษาศึกษา วิจัย บริการวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอดพัฒนาเทคโนโลยีและส่งเสริมวิทยฐานะครู

10. สถาบันราชภัฏ เขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ หมายถึง สถาบันราชภัฏซึ่งตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ภาคใต้จำนวน 5 สถาบัน ได้แก่ สถาบันราชภัฏสุราษฎร์ธานี, สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช, สถาบันราชภัฏภูเก็ต, สถาบันราชภัฏสงขลา และสถาบันราชภัฏยะลา